E.S. EDUCACIÓ Secundària

L'orgull compartit

Si no competim junts, no em fa il·lusió continuar la cursa

Com és habitual cada 15 de març se celebra la cursa anual de joves de la ciutat. Aquesta "minimarató" es duu a terme al parc de la mateixa vila i hi participen els millors corredors juvenils de cada centre esportiu. Com cada edició, els millors corredors, en Marc i en Pau, companys de l'institut, són especialment aclamats i se n'esperen grans coses. I el públic, ple de familiars i amics, s'acosta per animar. Abans de començar, la rivalitat i la tensió s'apodera de tots els corredors; malgrat això, en Marc i en Pau, els millors en la seva categoria i guanyadors de diverses medalles, se saluden: - Hola, Pau! Estàs preparat per perdre? -pregunta en Marc (Li pica l'ullet.) - Això ja es veurà! -respon en Pau tot cofoi-. Aquest any tinc un as a la màniga i m'he entrenat molt, no t'ho posaré gens fàcil! Seguidament, tots dos nois es col·loquen a la línia de sortida. La cursa comença amb un gran espetec de la pistola. El públic se sent des de molt lluny. Els crits, els ànims i els aplaudiments es confonen amb el soroll urbà i el rebombori de la ciutat. La cursa avança i, com és previsible, les mirades i els comentaris giren entorn del Marc i el Pau, que en aquell mateix moment estan disputant-se la primera i la segona posició. De sobte, el públic emmudeix en veure que en Marc s'entrebanca i que, en caure a terra, es torça el turmell. En Pau, en veure-ho, es decideix a aprofitar-ho; però, per un instant, un pensament li travessa el cervell i decideix actuar. En Marc està ajagut a terra amb expressió de dolor quan de sobte, per sorpresa, veu que en Pau se li acosta somrient. - Què fas!? Aprofita, Pau, que jo no podré acabar la cursa i tu podràs quedar en primera posició! Fes el favor! -exclama en Marc-. Marc, la cursa no és el que m'importa, és el fet que any rere any pugui competir amb tu. És clar que hauria quedat primer, però si tu no estàs en condicions d'acabar no penso creuar la línia sense tu. Si no competim junts, no em fa il·lusió continuar la cursa -admet en Pau. Dit això, en Marc respon amb una mirada còmplice i amistosa i somriu. - D'acord, amic -contesta en Marc. En Pau s'apropa a en Marc i s'assegura que la lesió no hagi estat greu. A continuació, amb el seu ajut, ambdós arrenquen a caminar costosament vers la línia d'arribada ja visible. Quan tots dos nois hi arriben, es troben que els guanyadors i la resta de participants els estan esperant, juntament amb un públic expectant i atònit. En travessar la línia, els companys els reben amb rialles i abraçades i el públic esclata en aplaudiments i gratificacions als dos últims corredors.

QÃ¼estions per al diÃ leg:

1. Creieu que és assenyada l'actuació d'en Pau davant l'accident d'en Marc?
2. És més important l'orgull compartit que una victòria personal?
3. En ser un esdeveniment competitiu, penseu que els valors com ara l'empatia, la companyonia i el treball en equip són valors que cal destacar davant una victòria gairebé assegurada?

Parlem-ne tots plegats!

www.escolacristiana.org?butlleti=68&article=91

Butlletí FEAC de Fundació Escola Cristiana de Catalunya està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial 3.0 No adaptada de Creative Commons